Lieta Nr.A420426012
(A01418-13/38)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
LIEPĀJAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Liepājā 2013.gada 25.janvārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S.Blūma,

piedaloties sūdzības iesniedzējai *D.P.* un pārstāvim *E.F.*

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc cietušās personas *D.P.* (personas kods */personas kods/*) sūdzības par Saldus novada Administratīvās komisijas 2012.gada 25.aprīļa lēmuma Nr.13 I 6/1 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Saldus novada Administratīvās komisijas (turpmāk – iestāde) 2012.gada 25.aprīļa lēmumu Nr.13 I 6/1 (turpmāk – Lēmums) *(lietas 5.lapa)* nolemts izbeigt administratīvā pārkāpuma lietvedību pret *Ņ.B.* par Ministru kabineta 2006.gada 4.aprīļa noteikumu Nr.266 „Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai" (turpmāk – Noteikumi Nr.266) prasību neievērošanu.

Lēmumā norādīts, ka Administratīvā komisija, uzklausot *Ņ.B.* un *D.P.*, kā arī iepazīstoties ar lietas materiāliem, neguva pārliecību, ka *Ņ.B.* būtu pārkāpusi Noteikumu Nr.266 prasības.

[2] *D.P.* 2012.gada 8.maijā Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā iesniegusi sūdzību *(lietas 3.-4.lapa)* par Lēmuma atcelšanu. Sūdzība pamatota ar to, ka iestāde nav pareizi piemērojusi tiesību normas, tas ir, izbeigusi administratīvo lietvedību pret *Ņ.B.*, kaut arī Saldus policijas iecirkņa Kārtības policijas nodaļa inspektors konstatēja administratīvo pārkāpumu un sastādīja administratīvā protokolu par administratīvo pārkāpumu, kurš paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 106.panta pirmajā daļā.

[3] Paskaidrojumā tiesai *(lietas 8.lapa)* iestāde sūdzību neatzīst. Iestāde norāda, ka, iepazīstoties ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, iestāde neguva skaidru un noteiktu apliecinājumu tam, ka *Ņ.B.* suns būtu sakodis *D.P.* zābaku. Iestāde konstatējusi, ka *Ņ.B.* savu suni vedusi staigāt pie pavadas, minētajam sunim uzpurnis nav nepieciešams. Izskatot un izvērtējot administratīvās lietas materiālus, kā arī to, ka citu uzskatāmu pierādījumu pārkāpuma konstatēšanai netika iegūti, iestāde pieņēma lēmumu izbeigt administratīvo lietvedību pret *Ņ.B.*

[4] Tiesas sēdē *D.P.* uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz pieteikumā norādīto argumentāciju.

Iestādes pārstāvis uz tiesas sēdi neieradās. 2013.gada 14.janvārī tiesā saņemts Saldus novada pašvaldības lūgums par lietas izskatīšanu bez iestādes pārstāvja klātbūtnes.

Tiesa nolēma izskatīt lietu bez iestādes pārstāvja klātbūtnes tiesas sēdē.

Motīvu daļa

[5] Pārbaudījusi lietas materiālus kopsakarā ar iestādes pārstāvja tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa atzīst, ka Lēmums atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

[6] Tiesa konstatē, ka 2012.gada 14.martā *Ņ.B.* tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA875632 (turpmāk – protokols) par to, ka 2011.gada 24.decembrī plkst.13.00 *Ņ.B.* pārkāpa dzīvnieka turēšanas, pārvadāšanas prasības, proti, */ielas nosaukums/* pie dzīvojamās mājas */adrese/*, vadājot pavadā suni vārdā *C.*, tas pēkšņi pieskrēja pie *D.P.*, kurai iekoda kreisās kājas zābakā to sabojājot, līdz ar to *Ņ.B.* pārkāpa noteikumus Nr.266 *(lietas 15.lapa)*. Lai arī Lēmumā nav norādes uz LAPK 239.panta pirmās daļas 1.punktu, tomēr no Lēmuma motīviem ir izsecināms, ka administratīvā lietvedība par 2011.gada 24.decembra notikumiem tika izbeigta, jo iestāde konstatējusi, ka *Ņ.B.* rīcībā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

D.P. nepiekrīt Lēmumam un uzskata, ka *Ņ.B.* saucama pie administratīvās atbildības, jo *Ņ.B.* piederošais suns sakodis *D.P.* zābaku.

[7] LAPK 239.panta 7.punktā noteikts, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība ir jāizbeidz, ja līdz administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas brīdim ir pagājuši šā kodeksa 37.pantā noteiktie termiņi. Tādējādi, ja pirms

vainīgās personas noskaidrošanas kompetentā iestāde vai tiesa konstatē, ka ir pagājis kodeksa 37.pantā noteiktais termiņš administratīvā soda uzlikšanai, tai nav tiesību iesākto lietvedību turpināt un noskaidrot personu vainu (*sal. sk. Senāta 2007.gada 8.jūnija lēmuma lietā Nr.SKA-336/2007 7.punktu*). Pretējā gadījumā administratīvā pārkāpuma lietvedība nenotiktu, ievērojot likumību (kodeksa 7.panta otrā daļa). Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss neparedz ne iestādei, ne tiesai konstatēt vainu, nesaucot to pie administratīvās atbildības, izņemot gadījumus, kas paredzēti kodeksa 21.pantā.

LAPK *(redakcijā, kas bija spēkā līdz 2012.gada 1.jūlijam)* 37.panta pirmā daļa noteica, ka administratīvo sodu var uzlikt ne vēlāk kā četru mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas.

Atbilstoši judikatūrai, pastāvot noilguma termiņa iestāšanās faktam, nav nekādas juridiskas nozīmes tam, vai kādas personas darbībās ir vai nav saskatāmas jebkāda administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, jo tas nerada nekādas tiesiskas sekas. Iestādei un tiesai pēc četru mēnešu termiņa iestāšanās nebija pamata pārbaudīt sūdzības iesniedzējas argumentus pēc būtības un pārbaudīt, vai personu rīcībā ir administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, un bija pienākums izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, pamatojoties uz LAPK 239.panta 7.punktu.

[8] Ar 2012.gada 1.jūliju stājās spēkā 2012.gada 14.jūnija likums „Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā" (turpmāk – Grozījumi), kura 2.pants paredz izteikt LAPK 37.pantu jaunā redakcijā. Proti, šobrīd spēkā esošā LAPK 37.panta pirmā daļa noteic, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā var uzsākt ne vēlāk kā sešu mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas, bet, ja pārkāpums ir ilgstošs, - no pārkāpuma pārtraukšanas dienas.

Tādējādi, izdarot grozījumus LAPK 37.pantā, likumdevējs vairs neparedz administratīvā soda uzlikšanas noilgumu. Proti, saskaņā ar spēkā esošo LAPK 37.panta redakciju personu var saukt pie administratīvās atbildības arī pēc četriem mēnešiem no pārkāpuma izdarīšanas dienas.

LAPK 8.panta pirmā daļa noteic, ka persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā.

Saskaņā ar LAPK 8.panta otro daļu aktiem, kas mīkstina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem vai atbrīvo no tās, ir atpakaļejošs spēks, tas ir, tie attiecas arī uz pārkāpumiem, kas izdarīti pirms šo aktu izdošanas. Aktiem, kas nosaka vai pastiprina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, atpakaļejoša spēka nav.

Saskaņā ar 8.panta trešo daļu lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama saskaņā ar likumu, kas spēkā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā un vietā.

LAPK grozījumi no 2012.gada 1.jūlija vairs soda uzlikšanas noilgumu neparedz, tādējādi jaunais regulējums ir pie atbildības sauktajām personām būtiski nelabvēlīgāks.

Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā LAPK 37.panta pirmā daļa tās jaunajā redakcijā nav piemērojama, jo pārkāpuma izdarīšanas laikā, lietvedības norises laikā iestādē, kā arī Lēmuma pārsūdzēšanas tiesā termiņā bija jāievēro soda uzlikšanas termiņš, kas noteikts LAPK 37.pantā.

[9] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka iespējamais pārkāpums noticis 2011.gada 24.decembrī. Tādējādi, vēlākais iespējamais brīdis administratīvā soda uzlikšanai bija 2012.gada 24.aprīlis. Līdz ar to tiesai sprieduma taisīšanas laikā nav tiesiska pamata lemt par personas saukšanu pie administratīvās atbildības, noskaidrot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un izdarīt secinājumus.

[10] Tiesa atzīst, ka Lēmuma pieņemšanas brīdi 2012.gada 25.aprīlī jau bija iestājies LAPK 37.pantā paredzētais termiņš administratīvā soda uzlikšanai. Ar Lēmumu administratīvā pārkāpuma lietvedība tika izbeigta, jo netika gūti pierādījumi pārkāpuma konstatēšanai, tomēr tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma lietvedība bija izbeidzama, jo bija iestājies LAPK 37.panta pirmajā daļā noteiktais noilgums iespējamo vainīgo personu saukšanai pie administratīvās atbildības. Līdz ar to iestādei nebija pamata vērtēt 2011.gada 24.decembrī notikušā notikuma apstākļus un to, vai iesaistīto personu darbībās ir saskatāms administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Tā kā atbilstoši LAPK 37.panta pirmajā daļā noteiktajiem termiņiem ne iestāde, ne tiesa vairs nevar pieņemt lēmumu par personas sodīšanu, tiesa atzīst, ka tai nav pamata atcelt Lēmumu vai taisīt spriedumu atbilstoši LAPK 289.^{12} panta otrās daļas 3.punktā noteiktajam – konstatēt personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un uzlikt sodu.

[11] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, pārsūdzētais Lēmums atstājams negrozīts, bet *D.P.* sūdzības ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{13}panta sesto daļu, 289.^{17}panta pirmo daļu, 289.^{18}panta pirmo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Saldus novada Administratīvās komisijas 2012.gada 25.aprīļa lēmumu Nr.13 I 6/1, bet *D.P.* sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Kurzemes apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese S.Blūma